

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET LEVEN IS EEN FEEST .

=====

(Vivir es formidable.)

Blijspel in drie bedrijven

door

ALFONSO PASO

vertaling: Alice Toen.

PERSONEN:

GERARD

CAMILLE

MATHILDE

JO

LU

Het OPVOERINGSRECHT wordt verkregen na aankoop van minstens VIJF
exemplaren en betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

"S.A.B.A.M."

Aarlenstraat 75 - 77

1040 BRUSSEL.

GERARD en MATHULDE zijn 22 jaar getrouwd. Ze hebben geen kinderen. Mathulde is trouwens op een leeftijd om geen kinderen meer te krijgen. Ze heeft een aangenaam voorkomen en is nog een mooie vrouw. Zij ziet er eigenlijk beter uit dan haar man. Gerard is het type van de brave, stille echtgenoot, zelfs een beetje schuchter. Hij heeft er altijd aan gehouden goed gekleed te gaan. Hij zou nooit een slecht gestreken hemd dragen. Gerard en Mathulde zijn wat je zou kunnen noemen vastgeroest in de klem van het huwelijk. De sleur van iederen dag, de dagelijkse gesprekken hebben hen in een toestand gebracht die soms tragi-komisch aandoet. Zoals sommige schrijvers zouden zeggen: "De passie heeft de plaats geruimd voor de goede verstandhouding." Man en vrouw begrijpen elkaar het best wanneer ze niet met elkaar praten. Gerard en Mathulde maken hierop geen uitzondering. Gerard heeft een behoorlijke betrekking die hen in staat stelt bescheiden te leven. Willen zij zich een extra vakantie kunnen permitteren, moeten zij hiervoor een kamer verhuren.

Deze kamer bevindt zich links van het toneel. Er staat een tweepersoonsbed, of indien de regisseur er de voorkeur aan geeft, lits-jumeaux bedden. Ook een nachttafeltje. In de fond een raam, waardoor men de daken van de omliggende huizen kan zien. Er staat ook nog een kast en enkele zetels. Links fond is er een deur die toegang verleent tot een klein salonnetje.

Het salon is ruimer en ligt rechts van het toneel. Er staat een sofa - naar het publiek gericht - een tafel, een paar stoelen en een kleine bibliotheek. Rechts fond een balkon. Helemaal achteraan is een deur in gekleurd glas die toegang geeft tot de slaapkamer van het echtpaar. In het midden is er een gang die naar de buitendeur leidt en de andere kamers.

In het salon staat een televisietoastel, rug zaal.

EERSTE BEDRIJF.

=====

Gerard zit op de sofa en kijkt naar de televisie. Daar het T.V. toestel rug zaal staat, is het beeld voor het publiek onzichtbaar en horen wij enkel de klank. Mathulde, zijn vrouw, zit naast hem, met een breiwerk.

SPEAKER: (achter) En wij vervolgen, beste televisiekijkers, met onze harde quiz in de T.V. wedstrijd "Alles of niets". Onze kandidate van vanaavond is een charmante jongedame: juffrouw Angèle Versavel. Mag ik u vragen, juffrouw Versavel, welk onderwaerp hebt u gekozen ?

VR.STEM: Film, meneer. Marlon Brando.

SPEAKER: Uitstekend, juffrouw. U kent de regels van het spel. Wilt u een enveloppe kiezen ? Dank u. Eerste vraag. Ik maak er u nogmaals op attent dat indien u deze vraag juist beantwoordt, u 500 Fr. wint. Voor een juist antwoord op de volgende vraag, wordt het bedrag verdubbeld. Elf juiste antwoorden betekenen 512.000 Fr. of niets. Bent u klaar ?

VR.STEM: Jawel, meneer.

SPEAKER: Hier gaan we dan. Eerste vraag. Marlon Brando verwierf grote bekendheid als acteur, nadat hij de titelrol vertolkte in een film die de naam droeg van een bekend Mexikaans politiek leider. Hoe luidde de naam van deze film. U hebt één minuut bedenktijd. (Gongslag)

VR.STEM: "Viva Zapata".

SPEAKER: Inderdaad! 500 Fr. voor juffrouw Versavel. Met het juiste antwoord op de volgende vraag kunt u 1.000 Fr. winnen. Wilt u een enveloppe kiezen ? Dank u. Tweede vraag: in welk jaar...

(Uit het T.V.toestel klinken vreemde, storende geluiden. Gerard staat op en tracht de klank te zuiveren.)

GERARD: Het is weer hetzelfde liedje. (Gaat naar de slaapkamer, opent het raam en roept) Camile....Camile...

CAMILE: (achter) Wat is er ?

GERARD: Wat er is ? De kat zit weer op de antenne !

CAMILE: (achter) Minou...Minou...

GERARD: Met roepen jaag je haar niet weg, Camile.

CAMILE: Dat rotbeest hangt me de keel uit. Ze verroert geen vin. Probeer haar bang te maken, Gerard.

GERARD: (blaft) Waf...Waf...

CAMILE: (achter) Minou...

GERARD: Het helpt niet. Kruip op het dak, Camile, en gooi met je slof.

CAMILE: (achter) Waarom doe jij dat niet ?

GERARD: Ik heb hoogtevrees, dat weet je.

CAMILE: (achter) Goed, dan zal ik gaan.

(Camile kruipt op handen en voeten voorbij het raam. Kijkt naar binnen.)

GERARD: Als het mijn kat was, sloeg ik ze bont en blauw.

- CAMILE: Denk je soms dat ik het prettig vind ? Ze kruipt op mijn antenne ook. En het is of ze met mijn vrouw onder één hoedje speelt. Ze doet het nooit tijdens het vrouwenuur, maar altijd als er een programma gaat dat ik wil zien.
- GERARD: Waarom doe je dan geen vergif in haar eten ?
- CAMILE: Heb ik gedaan, Gerard, heb ik gedaan. Je kent Marie toch, de werkvrouw die vrijdags komt schoonmaken...ze wordt morgen begraven... vergiftigd. Ik weet niet hoe de kat het aan boord heeft gelegd, maar Marie heeft de portie vergiftigde vis opgegeten en dat loeder heeft het eten van Marie naar binnen gespeeld.
- GERARD: Een vooruitziende kat!
- CAMILE: En als er iemand een vinger naar haar uitsteekt, krijg je met mijn vrouw te doen. Ze is stapel op dat beest. Nu...dan ga ik maar.
- GERARD: Wees voorzichtig, hé, Camille, dat je je nek niet breekt.
- CAMILE: Jaja. Dat verdomde beest brengt ons nog allemaal op het kerkhof.
- GERARD: (sluit het raam. Gaat naar de salon. Schakelt het T.V. toestel uit.)
- MATHILDE: De kat ?
- GERARD: De kat.
- MATHILDE: Die kat...
- GERARD: Net wat ik zeg: die kat...
- MATHILDE: Het kan toch het T.V.toestel niet zijn ?
- GERARD: We hebben het pas twee maanden.
- MATHILDE: Jaja, gewonnen in een loterij...zoals die tandenborstel. Weet je het nog van die tandenborstel ?
- GERARD: Mathilde...Begin je nu weer ? Dat was puur verbeelding.
- MATHILDE: Verbeelding ? Ik heb nog nooit in mijn leven een tandenborstel met zwarte haren gezien.
- GERARD: Daar gaan we weer. Je hebt nu eenmaal in je hoofd gestoken, dat het geen nylon maar mensenhaar was. Op den duur durfde ik er mijn tanden niet meer mee poetsen.
- MATHILDE: En toch waren het wimpers.
- GERARD: Die T.V. werkt prachtig. Het toestel van de bureu is ook gestoord als de kat op de antenne zit. En zij hebben het op de gewone manier gekocht ...'t is te zeggen: op krediet.
- MATHILDE: Ik vertrouw niets wat jij in handen krijgt. Dat heb ik nooit gedaan. (Gerard zet het toestel weer aan. Storingen) Zie je wel ?!
- GERARD: Ik zeg toch dat het de kat is! (Schakelt het weer uit. Gaat op de sofa zitten. Kijkt mopperend in de krant) Volgende week zijn we 22 jaar getrouwd.
- MATHILDE: (zonder met breien op de houden) O ja ?
(Stilte)
- GERARD: (geeuwt) De direktEUR heeft een niersteen.
- MATHILDE: Wie ?
- GERARD: De direktEUR van de zaak.
- MATHILDE: (geeuwt) O ja ?
- GERARD: (geeuwt) Een enorme steen. Hij is zo groot dat ze niet weten of de nier in de steen zit, in plaats van de steen in de nier.

- MATHILDE: (houdt op met breien en kruist de benen) Zeg...wat zou dat zijn ?
(bedoelt het puistje op haar dij)
- GERARD: (gapend) Een puistje.
- MATHILDE: Hoe zou ik dat gekregen hebben ?
- GERARD: Ik heb er hier ook een gehad.
- MATHILDE: Jij krijgt vaak puistjes. Wat zou dat nu kunnen zijn ?
(Staat recht. Rekt zich uit. Begint een hele operatie die erin bestaat haar bustehouder op zijn plaats te brengen, aan haar gordel te trekken, dit alles onder haar kleren.)
Eigenaardig, hé ?
- GERARD: Wat ?
- MATHILDE: Dat we al 22 jaar getrouwd zijn. 22 jaar samen.
- GERARD: (Rekt zich uit en geeuwt luid) Magnifiek !
- MATHILDE: En te bedenken dat we nooit ruzie hebben gehad.
- GERARD: (staat recht) Nooit.
(Hij krabt zich op de borst en de rug. Ze lijken een komisch paar op een prentbriefkaart. Ieder is met zichzelf bezig. Gebel schrikt hen op) Het zou me niet verwonderen als Camile van het dak was gevallen.
- MATHILDE: En dat de kat ons kwam verwittigen.
- GERARD: Best mogelijk.
(Mathilde glimlacht en verdwijnt door de gang. Gerard zet het T.V. toestel weer aan. Storende geluiden. Zet het weer af.)
De kat zit er nog. Als Camile naar beneden tuimelt zal hij wel roepen. Dat veronderstel ik tenminste.
(Gerard rekt zich uit. Het is in die houding dat Jo en Lu hem zien, als zij de kamer binnenkomen met Mathilde. Jo draagt een pak, met krantenpapier om wikkeld en vastgebonden met een touw.)
- MATHILDE: Gerard...Gerard...
- GERARD: Wat ? Ja...wat is er ?
- MATHILDE: Deze mensen komen voor de kamer.
- GERARD: Op dit uur ?
- MATHILDE: Zo laat is het nog niet.
(De jongelui maken een weinig geruststellende indruk. Ze verbergen hun gelaat. Zij zoekt instinktief bescherming bij hem.)
- GERARD: In ieder geval vind ik dat...
- JO: (toont een krant. Wij hebben de aankondiging gelezen. Hier staat het: "Kamer te huur voor twee vrienden of een huwelijk zonder kinderen".
- GERARD: U bent twee vrienden ?
- JO: Een huwelijk zonder kinderen.
- GERARD: (na een blikgewisseld te hebben met Mathilde) Juist. Wel...De huur is niet goedkoop.
- JO: Dat geeft niet.
- GERARD: Wij vragen 1.000 Fr.
- JO: Geld speelt geen rol.
- GERARD: O...voor mij wel. Ik bedoel...We zijn niet verplicht de kamer te verhuren. Maar we doen het om ons een ekstraatje te kunne permitteren, begrijpt u ? Met de opbrengst betalen wij onze zomervakantie. Maar we willen wel deftige huurders, waar niets op aan te merken valt.
- LU: (laat zich plots op een stoel vallen) Woorden, woorden, woorden...
Mensen doen niets dan praten. Iedereen praat maar en praat maar...

- JO: Zwijg.
- LU: Nee.
- JO: Ik zeg je dat je je mond moet houden.
(verplicht haar te zwijgen door haar eeb oorveeg te geven. Ze verbergt haar gelaat. Jo glimlacht tegen Gerard)
Wij zijn van een onaantastbare moraal, meneer. Eenvoudige mensen, zonder komplikaties. Net wat u zoekt.
- GERARD: Ja. Kunt u vooraf betalen ?
- JO: Natuurlijk. Morgenvroeg, bijvoorbeeld ?
- GERARD: Bijvoorbeeld.
- MATHILDE: Wilt u met of zonder ?
- LU: Met ! Met...Om Godswil, met.
- MATHILDE: Ik bedoel: met gebruik van de keuken of zonder gebruik van de keuken ?
- LU: O, ik dacht: met of zonder licht.
- JO: Hou toch je mond. Laat alles maar aan mij over. (tot Mathilde)
Met gebruik van de keuken, mevrouw.
(Lu staat op en fluistert iets in het oor van Jo. Hij fluistert iets terug. Zij fluistert weer iets terug. Gerard en Mathilde bekijken hen verbaasd. Een stilte. Jo bekijkt de oudere mensen wantrouwend. Glimlacht)
- MATHILDE: Wilt u de kamer zien ?
- JO: Ja, graag.
- MATHILDE: Het is een heel gerieflijke kamer, met een goed bad.
(zij gaan naar de slaapkamer. Als Lu het bed ziet, slaakt zij een kreet)
Is er iets ?
- LU: Nee, nee, niets, helemaal niets.
- JO: Ze gilt voor om het even wat. Als zij een muis ziet, of een autobus, of een man met een baard...dan gilt ze. Dat heeft ze van kleinsaf, nietwaar ? Is het niet waar dat je tekeer gaat als een gekkin ?
(fluistert haar iets in het oor. Lu fluistert iets terug. Gerard en Mathilde staan stomverbeesd)
Ze zei dus, dat het een goed bed is. Wat is er nog meer ?
- MATHILDE: Dit is het raam.
- GERARD: Als u het koud hebt, sluit u het en als u het warm hebt, maakt u het open.
- JO: O. Ja. (wijst naar links) De badkamer ?
- MATHILDE: Nee. De badkamer is op het einde van de gang. Dit is een klein salon. U kunt het gebruiken om te eten, als u de maaltijden niet met ons gebruikt.
- JO: Dank u wel. Als u ons nu wil verontschuldigen. Wij zijn een beetje moe.
- GERARD: Mag ik uw iedentiteitskaart ?
- JO: O, ja, natuurlijk. (geeft ze hem)
- GERARD: En die van uw vrouw ?
- JO: Natuurlijk. Lu...
- LU: (geeft de hare).
- GERARD: Morgen krijgt u ze terug. Als u de huur betaald hebt. Dat is gebruikelijk.

JO: Natuurlijk.

GERARD: U kunt uw bagage naar boven brengen.

JO: Wij hebben alleen dit. (wijst op het pak)

GERARD: Alleen dat ?

JO: Ja. Twee pyjamas, twee nachthemden, twee pakken, twee jurken...

GERARD: ...en twee naaimachines, zeker ?

JO: Ik maak geen grapjes.

GERARD: En steekt dat allemaal in dat pak ?

JO: Het is uit Tergal. Tergal kreukt niet, weet je. Je kan een pak opvouwen als een zakdoek. Zo...
(haalt een zakdoek uit zijn zak en frommelt hem in elkaar. De zakdoek valt op de grond. Gerard bukt zich om hem op te rapen.)
Geeft u zich geen moeite.
(de zakdoek heeft een enorme bloedvlek)
Het is verf. Rode verf. Lippenstift.

GERARD: Het lijkt wel bloed.

JO: (bleek, zonder een spier te vertrekken) Bloed ?! Wat een prachtige vergelijking. Bloed. Een goede mop. Hoor je dat, Lu ? (Lu heeft zich in het kleine salon opgesloten) Lu...Lu... Maak die deur open, hoor je mij ?

LU: (achter) Nee.

JO: Maak open, zeg ik je. Luister, Lu...je wil toch niet dat ik het nog eens doe...je weet wel dat ik het durf. Maak die deur open.
(de sleutel wordt omgedraaid. Lu opent de deur en komt in de kamer. Zij buigt het hoofd.)
Soms sluit zij zich op. Zo maar. We hebben allemaal onze eigenaardigheden.

GERARD: Zolang ze geen hoed opzet en denkt dat ze Napoleon is...

JO: Nee, o nee, wees gerust. Dat doet ze al lang niet meer. Als u ons nu wilt verontschuldigen. Wij zijn erg moe.

GERARD: Natuurlijk. Natuurlijk.
(Gerard en Mathilde maken aanstalten om weg te gaan. Lu loopt naar Gerard toe en klemt zich aan hem vast.)

LU: (smekend) Nee, om Godswil. Alsjeblieft, blijf hier. Gaat u niet weg; mevrouw, gaat u alsjeblieft op het bed zitten.

JO: Lu. Herinner je je wat ik je gezegd heb ?
(Stilte)

LU: (klemt zich aan Mathilde vast) Ja. Ik herinner het mij.
(laat Mathilde weer los)

JO: Goeie nacht.
(Gerard en Mathilde mompelen "goeie nacht" en gaan de kamer uit. Sluiten de deur. Blijven aan de deur staan luisteren.)

LU: Water...

JO: Godverdomme.

LU: Ik wil een glas water. Ik heb dorst. Mijn keel is kurkdroog...
Er is hier geen kraan.

- JO: Goed.
(Opent de deur. Gerard en Mathilde springen weg en trachten zich een houding te geven. Doen alsof ze iets op de grond zoeken.)
Zoekt u iets ?
- GERARD: Eh ? Ja. Een engelse sleutel. Ik heb een engelse sleutel nodig. Ik had hem in mijn handen, maar ja, u weet wat er gebeurt met engelse sleutels.
- JO: Wat ?
- GERARD: Wel...uiteindelijk gebeurt er niets mee. Maar... (plors) Luister eens, meneer, er is een lek in de kamer.
- JO: O ja ?
- GERARD: En het bed is eigenlijk niet zo goed als mijn vrouw zei. Het valt haast uit mekaar. Het is erg wankel. Op een goeie nacht zult u er doorvallen. Mijn oom Alfons is er in gestorven. Hij speelde bombardon in de fanfare. Op een nacht speelde hij bombardon en... het bed zakte in mekaar en hij was moersdood. Jaja...terwijl hij bombardon speelde.
- JO: Waarom doet u zo zenuwachtig ?
- GERARD: Dat is wet hij me altijd zei...mijn vader, bedoel ik. Zo stierf oom Alfons terwijl hij bombardon speelde... Ik geloof dat het een andere betekenis had, want mijn vader zei het altijd. Hij kende geen ander gezegde en toch heeft hij het tot stadsbediende gebracht.
- JO: Hebt u misschien een glas water voor me ?
- GERARD: Zeker, meneer, zeker. Mathilde, een glas water voor meneer...(bekijkt de identiteitskaart) meneer Lu... O, nee... Lu, dat is zijn vrouw... Water voor meneer Jo... (Mathilde neemt een kruikje) En een glas. Meneer Jo drinkt uit een glas, want hij is een welopgevoede jongen.
- MATHILDE: (geeft fles en glas aan Jo.)
- JO: O...dank u wel.
- GERARD: Tot uw dienst. Goeie nacht.
- JO: Goeie nacht.
- GERARD: O...Wilt u morgen op een bepaald uur gewekt worden ?
- JO: Dat zal niet nodig zijn. Mijn vrouw doet het wel.
- GERARD: O, zij stelt de wekker?
- JO: Nee, nee. Haar grootvader wekt haar.
- GERARD: Dat is heel vriendelijk. Wanneer komt hij ?
- JO: Hij is nu al drie jaar dood.
- GERARD: Dan...dan gaat hij toch niet komen, zeker ?
- JO: Ze bidt elke avond een rozenhoedje en ik weet niet hoe het in mekaar zit, maar de geest van haar grootvader verlaat haar nooit. Lu ontwaakt altijd op het juiste uur. Goeie nacht.
- GERARD: De geest van haar grootvader zij met u !
(Jo gaat de kamer binnen, geeft Lu een glas water, die het gulzig uitdrinkt. Intussen heeft Gerard de telefoon genomen.)
- MATHILDE: Wat doe je ?
- GERARD: De politie opbellen.
- MATHILDE: (weerhoudt hem) Ben je gek geworden ?

GERARD: Bemoei je er niet mee.

MATHILDE: Maar wat bezielt je, Gerard ? In de 22 jaar dat we getrouwd zijn, heb ik je nog nooit zo nerveus gezien.

GERARD: Nogal logisch. Het meest ophefmakende wat mij in die 22 jaar is gebeurd, is iemand die aan de tremhalte zei: "Na u, meneer..." Maar dit hier...

MATHILDE: Wat bedoel je ?

GERARD: Een zakdoek met een bloedvlek, een vrouw die zich opsluit, een man die fluistert, een grootvader die... Mathilde, jij bent veel te goedgelovig. Jij denkt dat het leven een quizwedstrijd is op de televisie. Ze vragen je wie Julius Cesar is en je antwoordt dat het een Italiaanse zanger is en je krijgt 1.000 Fr. Maar zo is het leven niet. Nee, nee, er gebeuren dingen...

MATHILDE: Gerard, om Godswil. Aan andere mensen gebeuren dingen. Ons is nog nooit iets overkomen.

(Lu zit stilletjes bij het raam te huilen. Jo is naar het kleine salon gegaan.)

GERARD: (neemt de krant) Hier, lees.

MATHILDE: (leest) "Twee Duitse toeristen overvallen een Brusselaar op klare lichte dag..."

GERARD: Een Brusselaar ?

MATHILDE: "...hierover ondervraagd, bekennen zij dat ze deze truuk van een Amerikaan hebben geleerd, die sedert vele jaren in de hoofdstad woont."

GERARD: Onderaan, vrouw.

MATHILDE: "Oude vrouw gewurgd".

GERARD: Daar, ja.

MATHILDE: "Een paar verschaftte zich toegang tot de woning van Ludovica van Steenkiste, onder het voorwendsel een kamer te willen huren. Na de vrouw te hebben gewurgd, gingen zij er vandoor met 3.000 Fr. die de arme vrouw in een spaarpotje in de keukenkast bewaarde." (legt de krant neer) Het zijn geen misdadigers, Gerard. Dat zie je toch aan hun uiterlijk. Ik heb mensenkennis.

GERARD: Dat zal die oude vrouw ook gedacht hebben, voor ze haar vermoordden.

MATHILDE: Het is een jong en normaal paar.

GERARD: (de hand aan zijn maag) Jong, ja...maar normaal...

MATHILDE: Wat heb je ?

GERARD: Mijn maag. Er ligt iets op mijn maag.

MATHILDE: Neem wat maagzout. Gerard, je bent altijd een kalme man geweest. Altijd. Nu lijk je net een kind dat bang is in het donker. Ik zal een glas water voor je halen.

GERARD: Nee. Blijf hier.

MATHILDE: Doe niet zo belachelijk.

GERARD: Kom gauw terug !

MATHILDE: Maar ja... (verdwijnt in de gang.)

(Gerard doet erg nerveus. Plots verschijnt voor het raam in de slaapkamer Camile. Hij kruipt op handen en voeten.)

CAMILE: Ik haal de schrobber. Ze wil er niet af.

(Lu slaakt een kreet. Gerard ook. Mathilde, achter, eveneens. Het slaat in als een donderslag. Gerard loopt naar de gang, vanwaar Mathilde komt. Zij houden elkaar vast.)

- CAMILE: (struikelt, tracht zich aan het raam vast te klampen) Ik donder naar beneden !...Hulp...hulp !
(Jo opent de deur in het kleine salon. Gerard en Mathilde lopen roepend naar hun eigen slaapkamer.)
- CAMILE: Om 's hemelswil, help mij ! (Jo reikt Camille de hand. Camille herstelt zich) Ekskuseer mij...Lieve hemel, dat scheelde geen haar. (Bekijkt Jo) Pensioengasten ?
- JO: Ja, meneer.
- CAMILE: Duiendmaal dank, meneer. En ekskuseert u mij...(verdwijnt)
- LU: Hij heeft me doen schrikken. Ik kon het niet helpen. Jo, asjeblief, begrijp me toch. Je verwacht toch niet dat er mannen op daken lopen.
- JO: (wanhopig) Waarom heb ik het gedaan ? Waarom ??
- LU: Omdat we het gedaan hebben.
- JO: Nee. Het was mijn schuld. Ik wou het. (zij wil iets zeggen; hij onderbreekt haar) Lu...Loop naar de duivel. Ik wil je niet meer zien. Hoor je me ? Nee...Nee...zo is het ook niet...Niets is zoals het zou moeten zijn...Alles wat ik weet is dat het teveel is voor één man. Hoepel op.. Uit mijn ogen. Laat mij alleen.
- LU: Maar...
- JO: Maak dat je wegkomt !
(Lu opent de deur. Loopt door de gang. Jo loopt achter haar aan, schreeuwend als een gek.)
Nee! Ga niet weg ! Wacht...Vergeef me...
(Gerard en Mathilde steken hun hoofd door de deur van hun slaapkamer)
Ik ben dom...idiot... Alles wat we gedaan hebben, was mijn schuld. Wat ons ook nog overkomt, wij moeten het samen dragen. Vergeef mij... Vergeef mij...
- LU: Jo... (zij omhelzen elkaar vurig).
- JO: Lu...Lu...zeg dat je mij vergeeft...Dat je mij begrijpt. Deze vreselijke daad heb ik alleen voor jou gedaan...alleen voor jou.
- LU: Jo...
- JO: Kom... (trekt haar weer in de kamer en sluit de deur) Liefste...
(Jo tracht haar op het bed te werpen. Gerard en Mathilde zijn in het salon gekomen, liggen met hun oor tegen de deur. Als Lu ziet dat ze op het bed gaat vallen, slaakt ze een kreet).
- LU: Nee !...
- JO: Lu...
- LU: Nee...dit niet...ik wil niet ! (verbergt zich weer in het kleine salon)
- JO: (bonst op de deur) Je zal me nog gek maken ! Stapelgek ! Ik spring door het raam ! Ik maak de hele wereld kapot !
(Jo valt op het bed neer. Gerard neemt de telefoon)
- MATHILDE: Wat ga je doen ? De politie opbellen ?
- GERARD: Het leger ! Het hoofdkwartier van het leger. De politie is niet sterk genoeg. Wij hebben een regiment soldaten nodig. Sterke kerels met boerenkoppen en bajonetten !
- MATHILDE: Wacht.

- GERARD: Heb je het dan niet gehoord ? Hij wil de hele wereld kapot maken. En wat de wet er ook van zegt, ik maak deel uit van de wereld.
- MATHILDE: Laat het aan mij over.
- GERARD: Nee, nee, dit gaat te ver. Ik verwittig de...
- MATHILDE: Hou je toch kalm. Laat het allemaal aan mij over. Luister. Het eerste wat we met zekerheid moeten weten is of deze kinderen voor God en de Wet getrouwd zijn.
- GERARD: Wat denk je dan ? Dat moorden alleen door ongelovigen worden bedreven ?
- MATHILDE: Ik zeg je, dat we dat eerst moeten weten. Dat heb ik van mijn vader geleerd. Hij beweerde dat een paar, dat iemand van kant maakt, ofwel verliefd is of verloofd. Eens getrouwd, raak je nooit meer akkoord.
- GERARD: En jij en ik, zijn wij niet altijd akkoord ?
- MATHILDE: Dat is iets anders. Als mijn vader zei... (klopt op de deur)
- JO: Ja ?
- MATHILDE: Zoudt u even willen openmaken ?
- GERARD: (zacht) Vraag naar de zakdoek.
- MATHILDE: Stil nu.
- GERARD: Hou een kussen voor je hals.
- MATHILDE: Wil je je mond houden ? (Jo maakt de deur open) Neem mij niet kwalijk, meneer...maar ik moet uw burgerlijke stand op het inschrijvingsformulier invullen.
- JO: Getrouwd. Dat zei ik toch?
- MATHILDE: Maar...op uw identiteitskaart staat u vermeld als ongehuwd. Allebei.
- JO: (verveeld) O ja ? Dat kan. Zij werden uitgeschreven vóór we trouwden.
- MATHILDE: Ik geloof dat het veel eenvoudiger zou zijn, als u me het trouwboekje gaf.
- JO: Trouwboekje ?
- MATHILDE: Ja, u weet wel...het trouwboekje... Als er een foto opstaat en een stempel, zijn we al tevreden.
- JO: Nù snap ik het. Het trouwboekje...Wat ze je op het stadhuis geven ? Jaja. (krabt zich in het haar) Het trouwboekje. (roept in de richting van kleine salon) Lu...De mensen hier vragen het trouwboekje.
- LU: Ik weet niet waar je het over hebt.
- JO: (tot Gerard en Mathilde) Ik ben zeker dat ik het gezien heb. Het moet hier ergens zijn. (tracht zich te herinneren) Maar waar ? Ik weet het niet. Ik zal er naar zoeken en het u morgen geven.
- MATHILDE: We zouden het beslist vandaag moeten hebben.
- JO: Maar...
- GERARD: Mijn vrouw bedoelt, meneer Jo, dat zonder het trouwboekje gezien te hebben, het ons jammer genoeg niet mogelijk is u de kamer te verhuren.
- JO: Nee...o nee...Wacht even...(zoekt in zijn zakken) Lu...Lu... Ze gooien ons eruit, hoor je dat ? Als we het trouwboekje niet geven, smijten ze ons de straat op.
- LU: Vermoord ze.
(Gerard doet een beweging om te vluchten. Mathilde weerhoudt hem)
- JO: Ik moet het vinden. Het vervloekte ding ! Och, alles is vervloekt. Ik loop met mijn kop tegen de muur. Vooruit...Ik moet het vinden. (doet het pak open. Het eerste wat er uit valt is een mes.)

GERARD: Goeie nacht.

MATHILDE: Wees toch kalm, Gerard, je jaagt meneer de stuipen op het lijf.

JO: (haalt nu een vork en een lepel uit het pak. Er komt nog een bestek tevoorschijn en een heleboel konserveblikjes. Hij werpt ze op het bed en zoekt verder.)

Ik weet zeker dat we het hebben meegebracht. Het kan alleen hier in zitten.

(Nu haalt hij er een bokaal perzitten in stroop uit. Gerard en Mathilde's verbazing stijgt.)

Hier, pak aan !

GERARD: Ik hou meer van sardientjes.

JO: In olie of in tomatensaus ?

GERARD: Om het even.

JO: Alsjeblieft. (geeft hem een blikje)

GERARD: Dh, ananas hebt u ook ?

JO: Ja. Deze zijn in stroop. Ik heb er ook met kirsch.

GERARD: Fijn.

JO: Hier.

GERARD: Inktvis in zijn eigen nat.

JO: Wat heb ik je gezegd ? Hier is het. Het trouwboekje. Ik wist dat het hier in zat.

(geeft het aan Mathilde. Gaat dan op het bed zitten, het hoofd in de handen.)

MATHILDE: Ja. Er is geen twijfel mogelijk. Ze zijn getrouwd in de kerk van de Heilige Geest. Heilige Geest.

GERARD: Geest...Waar heb ik dat nog gehoord ?

MATHILDE: De 6e. Mei...(stilte) De 6e. Mei...maar dat is vandaag ! Het is hun bruidsnacht. (Jo snikt het uit) Maar beste jongen, huil je ? Kom, kom; zo erg is het niet... (tot Gerard) Een moordenaar, hé ?

GERARD: Wat is er ?

JO: (tussen z'n snikken door) Ik zal mijn boeltje pakken. Ik vertrek.

GERARD: Maar alles is nu toch in orde ?

JO: U begrijpt me niet. Ik kan morgen de huur niet betalen.

GERARD: Kom, kom, we zien wel...zo zijn we nu ook weer niet.

JO: Ik zal ze nooit kunnen betalen.

GERARD: Nu niet overdrijven.

JO: (tussen z'n snikken door) Bel het gekkenhuis maar op, meneer. Voor u staat een gek. De grootste gek van de wereld. Een dwaas. Een domme, domme dwaas. Bel het gekkenhuis maar op.

GERARD: Mathilde, bel het gekkenhuis op.

MATHILDE: Maar jongen toch, huil niet zo.

JO: Ik was een gelukkig mens, een normaal mens...Ik ging een café binnen en vroeg een pint...en ze gaven mij een pint.

GERARD: En u dronk ze uit.

JO: (droogt zijn tranen) Ja. Ik nam de bus. Ik omhelsde mijn vader. Maar zij...zij...zij is vervloekt. Vervloekt.

- LU: (achter) Huil niet. Ik kan geen mensen horen huilen.
- JO: (huilt) Je weet waarom.
- LU: (huilt) Maar ik wil niet dat je huilt.
- JO: Ik huil, omdat ik er zin in heb.
- GERARD: Dat is goed, jongen. Dat verlicht. Huil maar eens flink uit. Kom mee naar het salon. We zullen je wat kalmeren. (troont hem mee) Ga hier maar eens zitten. Op de dofa...Maar verdomme...hou nu toch op. Camile gaat denken dat we zijn kat in huis hebben. Mathilde, geef meneer iets. (Mathilde geeft hem een zakdoek) Iets te drinken, Mathilde ! Een cognacje of zo...(Mathilde serveert een cognac) Ik zou de T.V. opzetten om u wat te verstrooien, maar de kat van Camile zit op de antenne. Hier, drink op. Kan ik u met iets helpen ? Zeg het maar.
- JO: Onder vier ogen. Wat ik te zeggen heb, is niet bestemd voor vrouwen-oren.
- GERARD: Ik begrijp...Mathilde...
- MATHILDE: Ik heb het gehoord. (gaat naar hun slaapkamer.)
- GERARD: Komaan kerel, wees flink. Stort je hart maar uit. Ik ben ouder dan jij...ik heb meer ondervinding...Het mag nog zo verschrikkelijk zijn, Ik zal naar je luisteren.
- JO: Ik heb mijn schoonvader van de trappej gegooid. (Gerard is een en al verbazing) Eigenlijk heb ik hem er niet afgegooid. Hij is gevallen. Maar Lu denkt dat ik hem een duw heb gegeven. Ik ben nogal impulsief, ziet u. Ik heb van die buien...dan voel ik me plots eenzaam en dan moet ik het konijntje hebben.
- GERARD: Wát moet je hebben, beste vriend ?
- JO: Het konijntje. Het is een pluchen speelgoedkonijntje. Mijn moeder gaf het mij toen ik nog klein was. Kijk. Het zit zo. Als er mij iets dwars zit, heb ik altijd zin iemand te vermoorden. Maar het volstaat dat ik het konijntje op tafel zet, met het hoofd naar de muur, en ik word weer kalm. Soms hoef ik het enkel maar te strelen.
- GERARD: En...hebt u het konijntje meegebracht ?
- JO: Ja. Zij vond het ook grappig, toen ik het haar vertelde. Heb je een konijntje nodig om je te kalmeren, zei ze. En ik antwoordde: ja, ik heb een konijntje nodig, domme gans.
- GERARD: Hebt u dat gezegd ?
- JO: Ja.
- GERARD: En wat gebeurde er toen ?
- JO: We hebben ons verloofd. Haar ouders waren er tegen. "Het is een nietsnut, een woesteling" zeiden ze. "Nee, papa, hij heeft gestudeerd", zei ze. "Voor advokaat ?" vroegen ze. "Nee, papa, voor dokter". Daar waren ze het niet mee eens. Als we gearmd over straat liepen, trok haar vader haar van me weg. Hij achtervolgde me met een krant, opgerold als een matrak, om er me mee te lijf te gaan. (staat op) Op een dag besefte ik dat ik meerderjarig was, en zij ook. Ik wou een daad stellen. Het heeft me heel wat moeite gekost haar te overreden, maar de slotsom was dat we naar het stadhuis gingen en naar de kerk. Het zat me tot hier, altijd te doen wat anderen wilden. Ik had er genoeg van het gezeur van haar vader te aanhoren. Ik was het beu een marionet te zijn. Toen we aan de kerk kwamen, stond haar vader er met een notaris. Die maakte de akte op. Toen kreeg hij het aan de stok met de pastoor. Haar vader kwam dreigend op me af, met de opgerolde krant in de hand, als een wapen... Ik greep de krant beet en scheurde hem aan stukken. De

man was machteloos zonder zijn krant. Hij gebruikte hem als een pistool. Ik hoefde hem maar bij de kraag van zijn jas te vatten en hij donderde de trappen af. Hij kwam in de gang van de sakristie terecht en viel met zijn hoofd tegen een offerblok. Het was de patroonsheilige van de advocaten. (Bonkt met zijn vuisten op de sofa). Die vervloekte vent ! O, ik zou hem kunnen vermoorden. Mijn handen jeuken !

GERARD: Zal ik het konijntje halen ?

JO: Nee, nee, laat maar.

GERARD: Maar nu zijn jullie toch goed en wel getrouwd ?

JO: Getrouwd ?

GERARD: U zei toch, dat u getrouwd was ?

JO: Dat zijn we inderdaad. Voor we hier kwamen hebben ze ons al tweemaal op straat gezet. Waarom ? We hebben voortdurend ruzie. Van de dag af dat ik haar ken, vechten we als kat en hond. U hebt gezien hoe ze telkens gaat. Daarom vlogen we er telkens uit.

GERARD: Ja, dat heb ik gezien.

JO: Maar ze gilt nog harder, als ik...

GERARD: Wat ?

JO: (wacht even) Kan iemand ons horen ?

GERARD: Nee.

JO: (geheimzinnig) Ze wil niet.

GERARD: Eten ?

JO: Nee... (knipoogt)

GERARD: Drinken ?

JO: Nee... (knipoogt weer)

GERARD: Hebt u iets in uw oog ?

JO: Nee. Waarom ?

GERARD: Omdat u voortdurend knipoogt.

JO: Natuurlijk knipoog ik.

GERARD: Voor een bepaalde reden, of wilt u liever dat ik het konijntje haal ?

JO: Voor een heel logische reden. Ik tracht u duidelijk te maken wat het is wat zij niet wil.

GERARD: Maar u zegt het mij niet.

JO: In uw oor. (fluistert hem iets in het oor)

GERARD: O... O ja ? En waarom ?

JO: Dat weet ik niet.

GERARD: Maar hebt u het serieus geprobeerd ?

JO: Mijn beste meneer, hoe denkt u dat men zulke dingen probeert ? Al lachend ? Als ze het bed nog maar ziet, stoot ze zulke wilde kreten uit, dat je zou denken dat ze naar een Vlaamse film keek. (??)

GERARD: Dat is vreemd.

JO: Is het u nooit overkomen ?

- GERARD: Nee. Integendeel. Ik herinner mij nog dat mijn vrouw mij enorm heeft geholpen. Ja...de eerste dagen is het natuurlijk nogal moeilijk. Mijn vader zei me voor we trouwden: "Jongen, laat je drift je niet overrompelen." De eerste drie dagen van ons huwelijk dacht ik altijd: als het me maar niet overrompelt. Maar Mathilde gilde niet. Nee. Ze was heel gewillig... Zij kuste mij. Om eerlijk te zijn begrijp ik niet hoe zoiets kan gebeuren.
- JO: Begrijpt u nu waarom ik zo radeloos ben ? Ik sta op straat, zonder iets.
- GERARD: Zonder iets ?
- JO: Nauwelijks in de helft van mijn loopbaan. Alle konserveblikjes die in huis waren, heb ik meegenomen om van te leven, tot ik een baantje gevonden heb. Ik ben getrouwd. Het enige plezier dat ik me kan veroorloven is een konserveblikje en...en het andere... Goed. Maar daar ze van mij niet wil weten, blijft er mij alleen het blikje sardienen over.
- GERARD: Ik heb nooit kunnen denken dat in een huwelijk dergelijke problemen bestonden. Maar...waarom ben je getrouwd als je geen betrekking had ? Ik heb zes jaar gewacht tot ik financieel in staat was mijn vrouw te onderhouden. Ik heb nooit ruzie gehad met Mathilde. Nooit. Er is in dit huis altijd kalmte geweest...en rust en vrede...
- JO: Jaja. Is het niet krankzinnig ? Zij is getikt. Zij verbeeldt zich allerlei dingen. En ze gelooft er aan. Niemand kan ze haar uit het hoofd praten. Een mooie situatie, niet ? Goed. Wat moet ik doen ?
- GERARD: Beste vriend, luister. Je hebt gebrek aan ondervinding. Dat komt maar met de jaren. Je schoonvader had gelijk, tot in zekere mate. Je bent een woesteling. Wil je dat ze toegeeft ? Wees dan voorkomend...vriendelijk en lief. Val haar niet aan als een wildeman.
- JO: Wat wilt u dan dat ik doe ? Ik ben ook maar een mens. Het is genoeg dat ze een puistje ontdekt op haar dij, of ik begin rond te springen als een kater in de lente.
- GERARD: Een puistje op haar dij, zeg je ? Eigenaardig.
- JO: Waarom ?
- GERARD: Wat doe je als je een puistje op je dij hebt ? Je doet er een beetje alcohol op, dat is alles. Daarom hoeft ze nog niet rond te springen.
- JO: Zij springt niet rond. Ik spring.
- GERARD: Volg mijn raad. Ga naar binnen. Glimlach. Praat over andere dingen. onbelangrijke dingen. Die met de liefde niets te maken hebben. Vergeet dat vooral niet. Die met de liefde niets te maken hebben. Wees lief, vriendelijk, voorkomend, een beetje...hoe moet ik het zeggen...een beetje vrouwelijk...in de goede zin van het woord. En ondertussen, zonder er de schijn van te hebben, knoop je haar kleed los. Als was het een grapje. Je doet één knoopje los en je zegt: "Dit is voor papa.. dit is voor mama...en dit is voor tante Marie..." Onderwijl lach je en zij zal beginnen meelachen. En als je dan aan het achterachterneefje bent, dan staat ze, zonder dat zij er op bedacht is, in haar slipje.
- JO: Misschien hebt u gelijk.
- GERARD: Natuurlijk. Kom. Verlies geen tijd.
- JO: Dank u wel.
- GERARD: Ik praat met kennis van zaken.
- JO: Als het lukt, kom ik het u meteen vertellen.